

DREPT ADMINISTRATIV

 Drept administrativ - Proba practica - Tribunal

Grila nr.3

- 1 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului B – SCAF, reclamantul HT a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Registrul Auto Român B., anularea Raportului de control tehnic în trafic încheiat în data de 30.06.2010. În motivarea cererii, reclamantul a arătat că, la data de 30.06.2010 a fost oprit în trafic de agenți din cadrul Poliției însoțiți de lucrători ai pârâtului care au procedat la verificarea vizuală a autoturismului și, susținând că ar fi constatat un joc la sistemul de direcție, fără verificarea cu aparatura tehnică din dotare, au încheiat Raportul de control tehnic în trafic contestat. A precizat reclamantul că, urmare a acestui raport agenții de poliție au încheiat proces-verbal de contravenție sancționându-l cu amendă.

Pârâtul a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea cererii reclamantului ca inadmisibilă considerând că raportul de control tehnic nu este un act administrativ în sensul art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004 ci un act juridic premergător încheierii procesului-verbal de contravenție.

Tribunalul C.:

- A. respinge excepția inadmisibilității cererii cu motivarea că Raportul de control tehnic în trafic a stat la baza încheierii procesului verbal de contravenție prin care reclamantul a fost sancționat cu amendă și respinge acțiunea ca nefondată;
- B. admite excepția inadmisibilității cererii și respinge acțiunea cu motivarea că, din definiția dată de dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004 rezultă că nu orice act juridic emis de o autoritate publică este un act administrativ. Pentru ca un act emis de o autoritate publică să fie act administrativ este necesar ca acesta să dea naștere, să modifice sau să stingă raporturi juridice, iar actul contestat de reclamant nu face decât să constate o stare de fapt care a dus la încheierea procesului verbal de contravenție;
- C. respinge excepția inadmisibilității și anulează Raportul de control tehnic în trafic cu motivarea că, atâta timp cât, lucrătorii pârâtului nu au folosit aparatura tehnică din dotare limitându-se să analizeze numai vizual autovehiculul, actul juridic contestat este nelegal.

Răspuns: B

- 2 În cadrul unui litigiu aflat pe rolul Tribunalului B., reclamantul a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin.(1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, criticând instituirea prin aceste texte a unui termen de decădere, care oferă posibilitatea acoperirii unor cazuri de nulitate absolută și de ilegalități grave, încălcându-se astfel prevederile art.124 alin.1 și art.126 alin. 6 din Constituția României.

Tribunalul a admis cererea de sesizare și a înaintat dosarul Curții Constituționale pentru soluționarea excepției.

Curtea Constituțională a decis că:

- A. excepția este întemeiată, securitatea raporturilor juridice nefiind de natură a justifica încălcarea principiului aflării adevărului;
- B. excepția este neîntemeiată deoarece numai legiuitorul are competența de a fixa termene înăuntrul cărora poate fi exercitat dreptul la acțiune;
- C. excepția este întemeiată deoarece legiuitorul are competența de a fixa termene înăuntrul cărora poate fi exercitat dreptul la acțiune, cu condiția ca aceste termene să fie rezonabile și să garanteze controlul judecătoresc al actelor administrative emise sau adoptate de autoritățile publice.

Răspuns: B

- 3 În cadrul soluționării unei acțiuni înregistrată pe rolul Tribunalului A., reclamanta a formulat excepție de nelegalitate a dispoziției emise de Primarul municipiului A. în baza Legii nr.10/2001, cu motivarea că dispoziția primarului este un act administrativ, ce poate fi cenzurat în cadrul procedurii prevăzute de art. 4 din Legea nr. 554/2004, iar actul a fost emis cu nerespectarea prevederilor legale.

Pârâtul a susținut că dispoziția emisă de primar în baza Legii 10/2001 nu este act administrativ, ci un act pentru care legiuitorul a prevăzut o procedură specială de control de legalitate.

Tribunalul:

- A. respinge excepția de nelegalitate ca inadmisibilă, deoarece nu pot forma obiect al excepției de nelegalitate actele unilaterale, care, fie nu au natură juridică administrativă, fie sunt exceptate de la controlul exercitat pe calea contenciosului administrativ, în temeiul art. 5 alin. 1 și 2 din Legea nr. 554/2004;
- B. admite excepția de nelegalitate și constată că dispoziția primarului a fost emisă cu încălcarea prevederilor imperative ale Legii nr. 10/2001;
- C. respinge excepția de nelegalitate a dispoziției primarului, ca nefondată, întrucât din verificarea situației de fapt a rezultat că actul supus controlului a fost emis cu respectarea prevederilor Legii nr. 10/2001.

Răspuns: A

- 4 Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului C. reclamantul AN a chemat în judecată pârâta Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă C. solicitând anularea Deciziei nr. 254/2012 emis de pârâtă. În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că prin decizia atacată a fost detașat la Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă B. pe aceeași funcție publică însă, din motive familiale, temeinic justificate, a fost nevoit să refuze detașarea. Reclamantul a depus, în dovedirea acțiunii, acte medicale din care rezultă că tatăl său are 84 ani și este grav bolnav iar mama sa are 78 de ani. Reclamantul este cel ce se ocupă efectiv de îngrijirea părinților având încheiat cu părinții și un contract de întreținere, atașat la dosar.

Pârâta a depus întâmpinare prin care a invocat excepția lipsei de interes în formularea acțiunii deoarece, printr-o altă decizie, detașarea reclamantului a încetat. Pe fondul cererii, pârâta a solicitat respingerea acțiunii și a susținut legalitatea deciziei atacate.

Tribunalul:

- A. admite excepția lipsei de interes în formularea acțiunii reținând că, printr-o altă decizie, s-a dispus încetarea detașării;
- B. respinge excepția lipsei de interes deoarece legalitatea unui act administrativ se analizează pentru perioada cât acesta a avut existență proprie și a produs efecte juridice, admite acțiunea și anulează decizia motivând că s-a încălcat dreptul funcționarului public de a refuza detașarea;
- C. respinge excepția lipsei de interes deoarece legalitatea unui act administrativ se analizează pentru perioada cât acesta a avut existență proprie și a produs efecte juridice și respinge acțiunea ca nefondată reținând că funcționarul public poate refuza detașarea numai atunci când starea sa de sănătate, dovedită cu certificat medical, nu permite luarea unei asemenea măsuri.

Răspuns: B

- 5 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului B – SCAF, reclamanta AMC a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele Primăria mun. D și Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială B., obligarea pârâtelor la plata de despăgubiri constând în alocația de stat pentru fiul său AVA pentru perioada august 2008 – ianuarie 2010. În motivarea cererii, reclamanta a arătat că, la data de 12.08.2009 a depus la Primăria mun. D. dosarul în vederea obținerii alocației de stat pentru fiul său născut la data de 24.01.2008 în localitatea A., Italia, dosar care a fost înaintat la data de 28.08.2009 către Direcția de Muncă și Protecție Socială B. În luna octombrie 2009 dosarul a fost respins de către Direcția de Muncă și Protecție Socială B. și returnat cu motivarea că dosarul nu este complet. În luna noiembrie 2010 a fost înștiințată de către pârâta Primăria D. că dosarul de alocație a fost respins întrucât nu a fost depusă declarația tatălui minorului din care să rezulte că este de acord ca mama minorului să beneficieze de alocația de stat pentru minor. A precizat că, deși a depus la data de 11.01.2011 declarația solicitată, din motive necunoscute ei dosarul nu a mai fost înaintat spre soluționare până la data de 16.08.2011 când l-a preluat personal și l-a depus la Agenția Județeană de Prestații Sociale B. Ca urmare a acestor tergiversări, Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială B. a emis decizie de acordare a alocației de stat pentru minorul AVA începând cu luna februarie 2010, fiind astfel păgubită de alocația corespunzătoare perioadei august 2008 – ianuarie 2010. Prin întâmpinarea formulată, pârâtele au solicitat respingerea acțiunii reclamantei întrucât returnarea dosarului către Primăria D. și tergiversarea soluționării acestuia s-a datorat culpei exclusive a reclamantei care nu a depus toate documentele necesare. Au mai arătat pârâtele că reclamanta nu a înțeles să atace la instanța de contencios administrativ decizia nr. 1314/02.09.2011 emisă de AJPIS B. prin care minorului i s-a acordat alocația de stat așa încât acțiunea este inadmisibilă.

Tribunalul:

- A. respinge excepția inadmisibilității și admite acțiunea reținând că reclamanta a suferit un prejudiciu prin neacordarea alocației de stat pentru minor în perioada 01.09.2008 – 31.01.2010;
- B. respinge excepția inadmisibilității și respinge acțiunea ca nefondată întrucât pârâtele nu sunt în culpă pentru întârzierea soluționării cererii reclamantei, aceasta fiind cea care nu a depus toate documentele necesare;
- C. admite excepția și respinge acțiunea ca inadmisibilă cu motivarea că reclamanta nu a formulat o cerere principală care să aibă ca obiect anularea deciziei nr. 1314/02.09.2011 emisă de AJPIS B. nici în prezentul dosar și nici printr-o cerere anterioară.

Răspuns: C

6 În cadrul unui litigiu, Tribunalul B. a invocat, din oficiu, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr.554/2004 și a înaintat dosarul la Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției.

Curtea Constituțională a apreciat că:

- A. dispozițiile art. 9 din Legea nr.554/2004 sunt neconstituționale în măsura în care permit ca acțiunea introdusă la instanța de contencios administrativ să aibă ca obiect principal constatarea neconstituționalității unei ordonanțe sau a unei dispoziții dintr-o ordonanță;
- B. dispozițiile art. 9 din Legea nr.554/2004 sunt constituționale, iar persoana vătămată prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe poate introduce la instanța de contencios administrativ acțiune, al cărei obiect principal îl constituie sesizarea Curții Constituționale, textul vizând o problemă de contencios administrativ propriu-zisă, dar și o problemă de contencios constituțional;
- C. dispozițiile art. 9 din Legea nr.554/2004 sunt constituționale, întrucât scopul normei criticate este acela de a asigura posibilitatea sesizării Curții Constituționale, iar potrivit art.126 alin.6 teza finală din Constituție, instanțele de contencios administrativ sunt competente să soluționeze cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe declarate neconstituționale.

Răspuns: A

7 Prin procesul-verbal de contravenție încheiat la data de 20.09.2012 de un inspector din cadrul Corpului de Control al Guvernului României, cu sediul în București, sector 1, AB., subprefectul județului C, domiciliat în mun. C (reședința județului) a fost sancționat cu amendă contravențională în temeiul art. 29 alin. 1 din Legea nr. 176/2010. Fapta reținută în sarcina contravenientului a constat în nedepunerea declarației de avere pentru anul fiscal 2012, în termenul prevăzut de art. 4 alin. 2 din Legea nr. 176/2010.

Procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției a fost întocmit în lipsa contravenientului și a fost semnat, în calitate de martor, de un polițist din cadrul unității de poliție în raza căreia se află sediul organului constator.

Prin plângerea înregistrată la Judecătoria C, județul C, contravenientul a solicitat anularea procesului-verbal menționat, invocând următoarele motive: necompetența agentului constator de a constata și sancționa fapta respectivă; încălcarea prevederilor art. 19 alin. 2 din OG nr. 2/2001 în sensul că polițistul care a semnat actul în calitate de martor are, la rândul său, calitatea de agent constator, potrivit art. 15 din același act normativ.

Prin întâmpinarea depusă la dosar intimatul a invocat excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei C. arătând că instanța competentă, potrivit legii, este Judecătoria Sector 1 București. Cu privire la motivele invocate în plângere a formulat următoarele apărări: prefectul este reprezentantul Guvernului în teritoriu, astfel încât întregul aparat al instituției prefectului este supus verificărilor efectuate de Corpul de Control al Guvernului, acesta fiind competent să constate fapta și să aplice sancțiunea contravențională; martorul prin a cărui semnătură a fost confirmată săvârșirea faptei nu se afla la data și locul întocmirii procesului verbal în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu.

Soluția instanței:

- A. admite excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei C. și declină competența de soluționarea a plângerii în favoarea Judecătoriei Sectorului 1 București cu motivarea că intimatul are sediul în Sectorul 1;
- B. respinge excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei C. cu motivarea că fapta contravențională a fost săvârșită în municipiul C, admite plângerea și anulează procesul verbal de contravenție pentru necompetența agentului constator. Totodată apreciază că agentul de poliție putea să semneze procesul verbal de contravenție în calitate de martor;
- C. respinge excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei C. cu motivarea că fapta contravențională a fost săvârșită în municipiul C, admite plângerea și anulează procesul verbal de contravenție reținând că agentul de poliție nu putea să semneze în calitate de martor actul constator.

Răspuns: B

- 8 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului S – SCAF, reclamantul B.M. a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Agenția Județeană de Mediu D, obligarea pârâtei la emiterea acordului de mediu necesar eliberării autorizației de construire. În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că prin certificatul de urbanism nr. 375/10.09.2010 i s-a pus în vedere să solicite punctul de vedere al autorității competente pentru protecția mediului pentru a se evalua impactul construcției asupra mediului înconjurător.

Pârâta a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția inadmisibilității cererii deoarece, potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, prin act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Or, reclamantul nu a adresat vreo cerere Agenției de Mediu pentru eliberarea acordului de mediu, cerere care să nu fi fost soluționată și nici nu a fost sesizată instanța cu verificarea legalității vreunui act administrativ. Drept urmare, a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă.

Tribunalul:

- A. respinge excepția inadmisibilității cu motivarea că, în cazul refuzului de soluționare a unei cereri nu este necesară parcurgerea procedurii prealabile administrative;
- B. respinge excepția inadmisibilității acțiunii reținând că se încalcă principiul liberului acces la justiție;
- C. admite excepția inadmisibilității reținând că, în cauză, lipsește actul administrativ asimilat constând în refuzul autorității publice de a soluționa cererea reclamantului de eliberare a unui act administrativ în condițiile în care acesta nu a formulat o asemenea cerere.

Răspuns: C

- 9 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului C., reclamanta SC ALDP SA a solicitat anularea adresei prin care s-a reținut o parte din garanția de participare constituită în temeiul OUG nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.

Pe parcursul soluționării cauzei, reclamanta a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 indice 1 din OUG nr. 34/2006.

Tribunalul, reținând îndeplinirea dispozițiilor legale incidente a sesizat Curtea Constituțională în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate.

Curtea Constituțională:

- A. respinge excepția ca inadmisibilă deoarece nu se încalcă principiul neretroactivității legilor, iar critica vizează interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale de către instanțele de judecată;
- B. respinge excepția ca neîntemeiată întrucât dispozițiile ordonanței criticate respectă cerința referitoare la caracterul neoneror al procedurii administrativ-jurisdicționale;
- C. admite excepția, reținând că se încalcă principiul egalității în drepturi, principiul inviolabilității proprietății private și regimul jurisdicțiilor speciale.

Răspuns: B

- 10 Reclamantul A a chemat în judecată pe pârâatul Primarul mun. B pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se anuleze autorizația de construire eliberată în favoarea numitului C. În motivarea acțiunii s-a arătat că autorizația de construire eliberată numitului C îl vatămă în drepturile sale, respectiv dreptul de proprietate.

Pârâatul a susținut că autorizația a fost emisă cu respectarea prevederilor Legii nr. 50/1991 și nu încalcă drepturile reclamantului. A solicitat introducerea în cauză a numitului C., beneficiar al actului administrativ contestat, în calitate de pârât.

Reclamantul s-a opus la această cerere.

Tribunalul:

- A. pune în discuția părților introducerea în cauză a numitului C, ca beneficiar al actului administrativ a cărui anulare s-a solicitat, în calitate de pârât și dispune introducerea în cauză a acestuia, întrucât nu se poate statua asupra legalității unui act administrativ, în mod legal, fără ca beneficiarul actului să fie parte în proces;
- B. pune în discuția părților introducerea în cauză a numitului C, ca beneficiar al actului administrativ a cărui anulare s-a solicitat, în calitate de pârât și respinge cererea formulată de pârât întrucât instanța nu poate, din oficiu, să introducă în cauză alt subiect de drept;
- C. pune în discuția părților introducerea în cauză a numitului C, ca beneficiar al actului administrativ a cărui anulare s-a solicitat, în calitate de pârât și, față de poziția exprimată de reclamant, respinge cererea pârâtului, cu motivarea că definirea cadrului procesual aparține exclusiv reclamantului.

Răspuns: A

- 11 Prin cererea de chemare în judecată formulată la data de 20 februarie 2013, reclamantul A, în calitate de cumpărător, a solicitat anularea contractului de vânzare-cumpărare având ca obiect un imobil în valoare de 1 200 000 lei, precum și repunerea părților în situația anterioară, în contradictoriu cu pârâțul B, în calitate de vânzător.
- Prin sentința civilă din 20 mai 2013, Tribunalul București a respins acțiunea ca nefondată. Prevalându-se de dispozițiile art. 459 din noul C.pr.civ., părțile au renunțat la exercitarea apelului în cauză, astfel că reclamantul a declarat direct recurs, care a fost înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu termen de judecată la data de 20 iunie 2014.
- La data de 1 iulie 2013, a decedat reclamantul A, iar la data de 10 august 2013 numiții C și D, moștenitorii lui A, au formulat o nouă cerere de chemare în judecată împotriva pârâțului B, având obiect și cauză identice cu cele ale cererii din 20 februarie 2013, cerere ce a fost înregistrată pe rolul Judecătoria Sectorului 1 București. Pârâțul B nu a formulat întâmpinare, deși a fost legal citat. Prin sentința civilă din 15 septembrie 2013, Judecătoria Sectorului 1 București a admis acțiunea și a anulat contractul, dispunând repunerea părților în situația anterioară.
- Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâțul B, prin care a invocat, pentru prima oară, necompetența materială a primei instanțe în raport de criteriul valoric, precum și excepția litispendenței în raport de primul proces aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție. Ce va decide instanța de apel?
- va suspenda judecata apelului până la soluționarea recursului declarat în primul proces;
 - va constata că se impune discutarea cu prioritate a litispendenței, dar va aprecia că între cele două litigii nu există identitate de părți, dispozițiile art. 138 alin. 1 din noul C.pr.civ. fiind de strictă interpretare, astfel că va respinge această excepție procesuală;
 - va admite excepția de necompetență materială, va anula sentința și, constatând că este competentă să judece în primă instanță, va judeca în fond.

Răspuns: A

- 12 Într-un proces început în data de 08 martie 2013, reclamantul A.B. l-a chemat în judecată pe pârâțul C.D., solicitând să se constate nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare încheiat între reclamant, ca vânzător, pârât și R.S., în calitate de cumpărători. A precizat reclamantul că nu a înțeles să îl cheme în judecată ca pârât și pe R.S. întrucât acesta i-a promis verbal că în cazul în care acțiunea civilă pornită împotriva lui C.D. se va admite, el va fi de acord cu desființarea pe cale amiabilă a contractului. În situația din speță, instanța de judecată:
- va pune în vedere părților că pot uza de prevederile art. 68 din noul C.pr.civ. pentru a-l atrage în judecată pe R.S.;
 - poate judeca pe fond acțiunea, nefiind vorba despre o situație în care să fie necesară introducerea în judecată și a lui R.S., în sensul celor arătate la litera a);
 - va pune în discuția reclamantului și pârâțului necesitatea introducerii în cauză a lui R.S., urmând ca, în cazul în care niciuna dintre părți nu solicită introducerea în cauză a acestuia, să respingă acțiunea fără a se pronunța pe fond.

Răspuns: C

- 13 Într-un proces început la data de 16 februarie 2013, reclamantul i-a înfățișat instanței, la primul termen de judecată la care era legal citat, o cerere modificatoare a cererii de chemare în judecată, solicitând a fi depusă la dosar în vederea soluționării.
- Totodată, reclamantul i-a oferit un exemplar al cererii modificatoare și pârâțului prezent în instanță, însă acesta a refuzat să-l primească. În această situație, cererea modificatoare se consideră comunicată pârâțului:
- la data la care pârâțul, prin cerere scrisă sau verbal în instanță, va solicita să-i fie comunicată această cerere, însă cel mai târziu până la finalizarea cercetării procesului;
 - la data la care îi va fi comunicată pârâțului la domiciliul sau, după caz, la sediul său;
 - la data depunerii acestei cereri la dosar.

Răspuns: C

14 Sesizată fiind cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 373 ind. 1 din Codul de procedură civilă de la 1865, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 13 din Legea nr. 459 /2006, Curtea Constituțională:

- A. a respins excepția de neconstituționalitate, apreciind că nu există nicio contradicție între aceste prevederi legale și cele ale Constituției;
- B. a admis excepția de neconstituționalitate, apreciind că modificarea art. 373 ind. 1 C.proc.civ. prin dispozițiile art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006 a determinat desființarea unei importante garanții a dreptului la un proces echitabil al tuturor părților implicate în procedura executării silite, prin înlăturarea controlului instanțelor judecătorești asupra începerii acestei proceduri;
- C. a admis excepția de neconstituționalitate, apreciind că modificarea art. 373 ind. 1 C.proc.civ. prin dispozițiile art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006 a determinat desființarea unei importante garanții a dreptului la un proces echitabil pentru debitor, creditorul nefiind afectat de această modificare.

Răspuns: B

15 Într-un proces început la judecătoria la data de 20 aprilie 2013, reclamantul a solicitat obligarea pârâtului la a-i plăti suma de 200 000 lei cu titlu de preț al unui bun mobil. Considerându-se competentă material și teritorial, judecătoria a admis acțiunea reclamantului, consemnând în dispozitivul sentinței și că împotriva acesteia se poate declara apel în termen de 30 de zile de la comunicare. Împotriva sentinței pârâtul a declarat recurs, arătând că față de valoarea obiectului cererii, aceasta este calea de atac recunoscută de lege. Tribunalul:

- A. va respinge recursul ca inadmisibil și va comunica decizia sa părților, pentru ca de la data acestei comunicări să curgă termenul pentru exercitarea căii de atac a apelului, apreciind că aceasta este calea de atac recunoscută de lege;
- B. va proceda la recalificarea căii de atac, reținând că este apelul, iar nu recursul, după care va proceda la soluționarea pe fond a apelului, în condițiile legii;
- C. va proceda la recalificarea căii de atac, apreciind că este apelul, iar nu recursul, după care, printr-o încheiere care nu va fi comunicată părților, va respinge recursul ca inadmisibil și va continua judecata în apel pentru a-l soluționa pe fond.

Răspuns: B

16 Într-un proces început în data de 15 martie 2013, la primul termen de judecată instanța a încuviințat, între altele, și audierea martorului TR, pe care reclamantul s-a obligat să îl prezinte spre audiere, fără a se mai dispune citarea martorului pentru termenul următor. La următorul termen de judecată, reclamantul nu a înfățișat, însă, martorul, arătând că a renunțat la a lua legătura cu acesta întrucât celelalte probe încuviințate în cauză sunt suficiente aflării adevărului. Instanța:

- A. va putea pronunța decăderea reclamantului din dreptul de a obține audierea martorului, culpa procesuală a reclamantului fiind evidentă;
- B. va dispune citarea martorului pentru un nou termen de judecată;
- C. va putea dispune amendarea reclamantului pentru că în mod culpabil a provocat întârzierea judecării, după care îi va pune în vedere ca, sub sancțiunea decăderii, să prezinte martorul la următorul termen de judecată.

Răspuns: B

17 Într-un proces pornit la data de 10 martie 2013, Judecătoria Sibiu a admis în parte acțiunea reclamantului, dispunând obligarea pârâtului la a-i lăsa în deplină proprietate și liniștită posesie suprafața de 800 mp teren, din totalul de 1600 mp preținși de reclamant. Împotriva acestei sentințe, reclamantul a declarat apel, motivând că în raport de probele administrate în cauză, acțiunea trebuia admisă integral. Pârâtul-intimat a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția autorității de lucru judecat, sub motivul că într-un proces anterior al părților, finalizat în urmă cu 3 ani, identic inclusiv sub aspectul obiectului și cauzei cu cel actual, s-a respins ca nefondată acțiunea în revendicare formulată de reclamant. Instanța de apel, reținând că, într-adevăr, susținerile pârâtului-intimat sunt pe deplin întemeiate și dovedite:

- A. va schimba sentința, în sensul respingerii acțiunii pentru că există autoritate de lucru judecat;
- B. va respinge apelul și va păstra sentința, sub motivul că, în caz contrar, reclamantului i s-ar agrava situația în propria cale de atac;
- C. va respinge apelul și va păstra sentința, sub motivul că nu se pot da efecte excepției autorității de lucru judecat câtă vreme pârâtul nu a declarat el însuși apel împotriva sentinței.

Răspuns: A

- 18 Prin cererea de executare silită înregistrată pe rolul executorului judecătoresc MV la data de 21 decembrie 2012 de către creditorul AB, judecătoria a încuviințat executarea silită prin încheierea din data de 10 martie 2013.

În cadrul acestui dosar de executare silită, prin procesul-verbal din data de 2 aprilie 2013 executorul judecătoresc a stabilit că suma cheltuielilor de executare, deja înaintate de creditor, este de 5 600 lei. Pentru punerea în executare a acestei creanțe, executorul a întocmit adresa de înființare a popririi, pe care a comunicat-o terțului poprit SC A.Bank SA la data de 1 mai 2013.

Prin cererea înregistrată pe rolul judecătoriei la data de 27 august 2013 creditorul AB a solicitat validarea popririi, în limita sumei de 5 600 lei, în baza titlului executoriu constând în procesul-verbal întocmit de executorul judecătoresc MV în data de 2 aprilie 2013.

Cu privire la excepția de tardivitate a cererii de validare a popririi, invocată de terțul poprit, instanța a decis:

- A. a respins cererea de validare a popririi ca tardiv formulată, întrucât acțiunea a fost înregistrată la instanță cu depășirea termenului imperativ de 3 luni de la data la care terțul poprit trebuia să consemneze suma urmărită;
- B. a respins cererea de validare a popririi ca tardiv formulată, întrucât creditorul este decăzut din termenul de o lună în care trebuia să consemneze suma urmărită;
- C. a respins excepția tardivității, motivând că legea de procedură civilă nu prevede în mod expres sancțiunea decăderii în situația în care nu a fost respectat termenul în care se poate sesiza instanța de executare.

Răspuns: A

- 19 La data de 17.02.2013, reprezentantul legal al reclamantului minor X, ns. la 01.01.2008, a înregistrat la Judecătoria A o acțiune în grănițuire, privind un bun imobil dobândit anterior de minorul X prin moștenire, în contradictoriu cu pârâtul Y. Prin sentința civilă din 17.04.2013 instanța a admis acțiunea astfel cum a solicitat partea reclamantă.

În termenul legal pârâtul Y formulează apel, iar prin decizia din 27.06.2013 Tribunalul B admite apelul și, schimbând în tot sentința, respinge acțiunea ca nefondată.

La data de 30.06.2013, reprezentantul legal al minorului reclamant X depune la Parchetul de pe lângă Tribunalul B un memoriu, însoțit de un set de înscrisuri despre care arată că sunt noi, solicitând a se lua măsurile care se impun în raport de hotărârea Tribunalului B care prejudiciază interesele minorului.

La data de 01.10.2013, Ministerul Public formulează pentru minorul X cerere de revizuire împotriva deciziei din 27.06.2013, invocând disp. art. 509 alin. 1 pct. 5 din noul Cod de procedură civilă și întemeindu-se pe înscrisurile noi puse la dispoziție de reprezentantul legal al minorului X.

Intimatul – pârât Y depune la dosar întâmpinare în termen și invocă excepția tardivității cererii de revizuire dat fiind că înscrisurile respective erau cunoscute cel puțin din data de 30.06.2013, iar în subsidiar contestă temeinicia căii de atac exercitate de Ministerul Public.

Prin decizia din 01.11.2013 Tribunalul, omițând să se pronunțe asupra excepției de tardivitate, admite cererea de revizuire și schimbă în tot decizia atacată în sensul că respinge apelul exercitat de Y. În considerentele hotărârii sale, după ce Tribunalul motivează admisibilitatea cererii de revizuire prin prisma înscrisurilor invocate de procuror, în ceea ce privește apelul ce fusese formulat de Y arată că probele administrate inițial în fața judecătoriei erau suficiente pentru a se admite acțiunea în grănițuire astfel cum ceruse minorul prin reprezentant legal și fără a arăta relevanța asupra fondului a înscrisurilor noi prezentate odată cu cererea de revizuire.

Având în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia dreptului la un proces echitabil, care dintre următoarele aspecte nu constituie în cauza de față o încălcare a garanțiilor prevăzute de art. 6 din Convenție:

- A. omisiunea instanței învestite cu judecarea cererii de revizuire de a analiza excepția tardivității invocată de intimatul – pârât Y
- B. exercitarea căii de atac a revizuirii de către reprezentantul Ministerului Public pentru reclamantul minor X
- C. soluția Tribunalului din data de 01.11.2013, prin care a fost repusă în discuție, pe baza aceluiași probe, o soluție definitivă dată în precedent de instanța.

Răspuns: B

20 X, cetățean olandez, candidează pentru ocuparea unui post de grădinar la societatea A din orașul B din România. Candidatura sa este respinsă cu motivarea că pentru ocuparea postului sunt necesare deținerea cetățeniei române și cunoașterea aprofundată a limbii române.

X contestă la instanța competentă respingerea candidaturii sale, invocând discriminarea la angajare pe motivele invocate.

Societatea A se apără arătând că este o societate de drept privat, căreia nu i se aplică regulile Uniunii în materie de angajare.

Instanța, constatând că este necesară pronunțarea unei hotărâri preliminare, se adresează CJUE cu o cerere:

- A. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea articolului 45 TFUE;
- B. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea articolului 49 TFUE;
- C. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând validitatea articolelor 45 și 49 TFUE.

Răspuns: A